

o šlo jednou pět kluků do školy. Oni ovšem chodili do jiné školy, než do jaké děti chodí. Nebyla to první ani druhá třída, ale úplně jiná škola, jakou nikdo ani nezná. Tak šli a cestou uviděli ve vysoké zdi z kamenů starou železnou branku, celou rezavou.]

[Tu zeď však nebylo vůbec vidět, protože byla tak zarostlá psím vínem, že vypadala jako pralesová zeď, a ne obyčejná. Říkalo se také, že všichni psi ze širokého okolí, a to bernardýni, křepeláci, stavěči, setři, jezevčíci, pudlíci, foxteriéři, vlčáci, a dokonce i pes čau-čau, kterého ještě nikdo neviděl, chodí v noci k té zdi a psí víno trhají, dávají si je do rendlíčků, skleniček, hrnečků a pijí je na svatbě. Když ovšem svítí měsíc úplněk.]

[No, a těch pět kluků se zastavilo u té branky a řeklo si, že se podívají dovnitř; ale hned viděli, že to nebude nic lehkého. Dvířka byla těžká, rezavá, s velkým zámkem a velikánskou železnou klikou, na kterou ani skoro nedosáhli.]

„Vyndejte všechno z kapes, pánové,“ [povídá jeden kluk, a všichni vyndali všechno z kapes a položili to na cestičku.]

[Tak tam byly dva hřebíky, jeden velký a ohnutý, jeden malý žlutý, jedna foukací harmonika. Ta však nehrála, byla zalepená fialkovým cukrovím a přivázaná na provázku, a byl to vlastně parník.] [Pak tam byly tři klíčky různě veliké, které se nehodily k žádnému zámku na světě. Taky kus drátu, tvrdá kůrka chleba s máslem, která se vždycky hodí, čtyři různé knoflíky, jeden koník ze šachů, dva živí mravenci, ale o těch se nevědělo, zdali jsou z kapsy, nebo už na cestičce byli. Nikdo z kluků se k nim nehlásil.]

„Zkusíme to s klíčky,“ [povídá jeden kluk] ^{KLUK} a strčil malý klíček do zámku. Klíček hned spadl dovnitř, protože byl asi od pokladničky.]

„To byl můj,“ [řekl druhý chlapec a dal se do pláče.]

„Nebreč!“ [řekl první kluk] „až se dostaneme dovnitř, tak ho najdeme a možná že ještě lepší, anebo taky poklad. Podejte provaz!“

[Podali mu provaz, on ho vsoukal do klíčové dírky, soukal, soukal, až provaz úplně zmizel.]

„Další věci podávejte!“ [Podávali, až tam naházeli všechny věci, ale dveře nic. No není se co divit, ti kluci nebyli zámečníci, byli ještě malí a teprve se učili. Zato uměli dobře hrát kopanou.]

[No a tak došlo i na harmoniku. Když cpali do zámku harmoniku, nemohla se tam vejít.]

„Tlačte všichni,“ [velel jeden kluk. Ti ostatní tlačili a tlačili, a najednou se branka malinko pohnula, kluci se lekli a přestali tlačit. Nic. Bylo ticho.]

[Tak ten jeden do té branky strčil prstem, ale docela malinko a tak malým prstíčkem, že byl div, co se pak stalo.]

[Vrrrzúúúúúthruúúúú udělala branka a pomalu se otevřela. Ona nebyla vůbec zamčená, ale nevypadala na to. Jak to má kluk vědět! Tak a zas ticho.]

[Uvnitř bylo vidět spoustu vysoké trávy, šla klukům až nad hlavu, a taky nějaké keře a dosti šero. Pod jedním keřem stál kamenný trpaslík a usmíval se. Měl čepici ještě trochu červenou, ale ostatní barvy už byly pryč, deště je vzaly. No prosím, ještě že trpaslík byl kamenný, toho se žádný kluk nemusí bát. Ale vtom aúúúú, šuškrť, prsk a kluci vyletěli z branky ven a třásli se.] [Pod keřem vedle trpaslíka byla roztrhaná žíněnka. Lezlo z ní seno a z toho sena se vynořil starý zlostný kocour. Byl dost vypelichaný, ale přesto hrozný, protože to byl zlomyslný

(4)

kocour samotář a občas sprostě nadával. Teď však nenadával, jen *se drze* chechtal a chechtal.]

„To jsem vás vylekal, vy darebáci, chechecheche chichichi.“

„To je hloupost,“ *řekli všichni kluci*, „kdybychom byli o vás věděli, tak jsme se nelekli.“

„Ale vy jste o mně nevěděli, vy darebáci, checheche!“

„Nemluvíte rozumně,“ *řekli kluci*, „teď když o vás víme, tak se nelekáme, podívejte se na nás.“

„To není slušné, na někoho vyjuknout. Vy jste asi vůbec neslušný kocour, jste-li vůbec kocour, protože vypadáte spíše jako starý smeták.“

„Kdo je smeták, vy uličníci, darebáci, vy smetáčky, vy lopatky, kbelíčky, vy vysavači, vy, vy rohožky!“

„Tak to vidíte, už nadává, to je sprostý kocour. S vámi se bavit nebudeme,“ *řekli vážně hoši a úprkem se hnali od branky, z níž bylo slyšet řev kocoura:*]

„Vy knedlíci, vy lívanci, vy rohlíci, vy brambory,“ *[až se vše ztrácelo v dálce.]*

„Kde je můj klíček?“ *plakal jeden kluk.*

„Kde je můj provázek, moje knoflíky, moje harmonika-parník?“ *[plakali všichni kluci a přitom pořád utíkali.]*

„A kolik je hodin?“ *[plakal ten, co neměl vůbec nic.]*

[1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8,] [odbily hodiny na věži, asi ho slyšely.]

„Už osm hodin,“ [zaplakali všichni kluci a utíkali rychleji.]

[„To přijdeme pozdě do školy,“ [plakali a plakali a utíkali a utíkali.]

Když běželi přes Mostní náměstí, potkali pět slonů. Ti také utíkali a přidali se k nim. ~~Řekli~~: „Vy si hraje na honičku, my si budeme hrát s vámi a dáme vám babu.“ [Byli to hraví slonové, ne nějakí divocí.]

„My si nehrajeme na honičku, my utíkáme do školy a pláčeme, protože přijdeme pozdě a škola už bude zamčená.“

[Když to sloni uslyšeli, začali také plakat, protože jim bylo kluků líto.

Tak všichni běželi a plakali.]

[Když utíkali Školní ulicí, povídá jeden slon:]

„Jak vám, jak jen vám pomůžeme? Kde je vaše třída?“

„V prvním poschodí,“ ~~plakali kluci.~~

„Tak to my víme, jak vám pomoci,“ ~~začali se usmívat hodní sloni.~~ [A už doběhli ke škole, kde byly dveře zavřené a bylo slyšet zvonek, že už začala škola. Bylo jej slyšet dobře, protože všechna okna byla otevřená.]

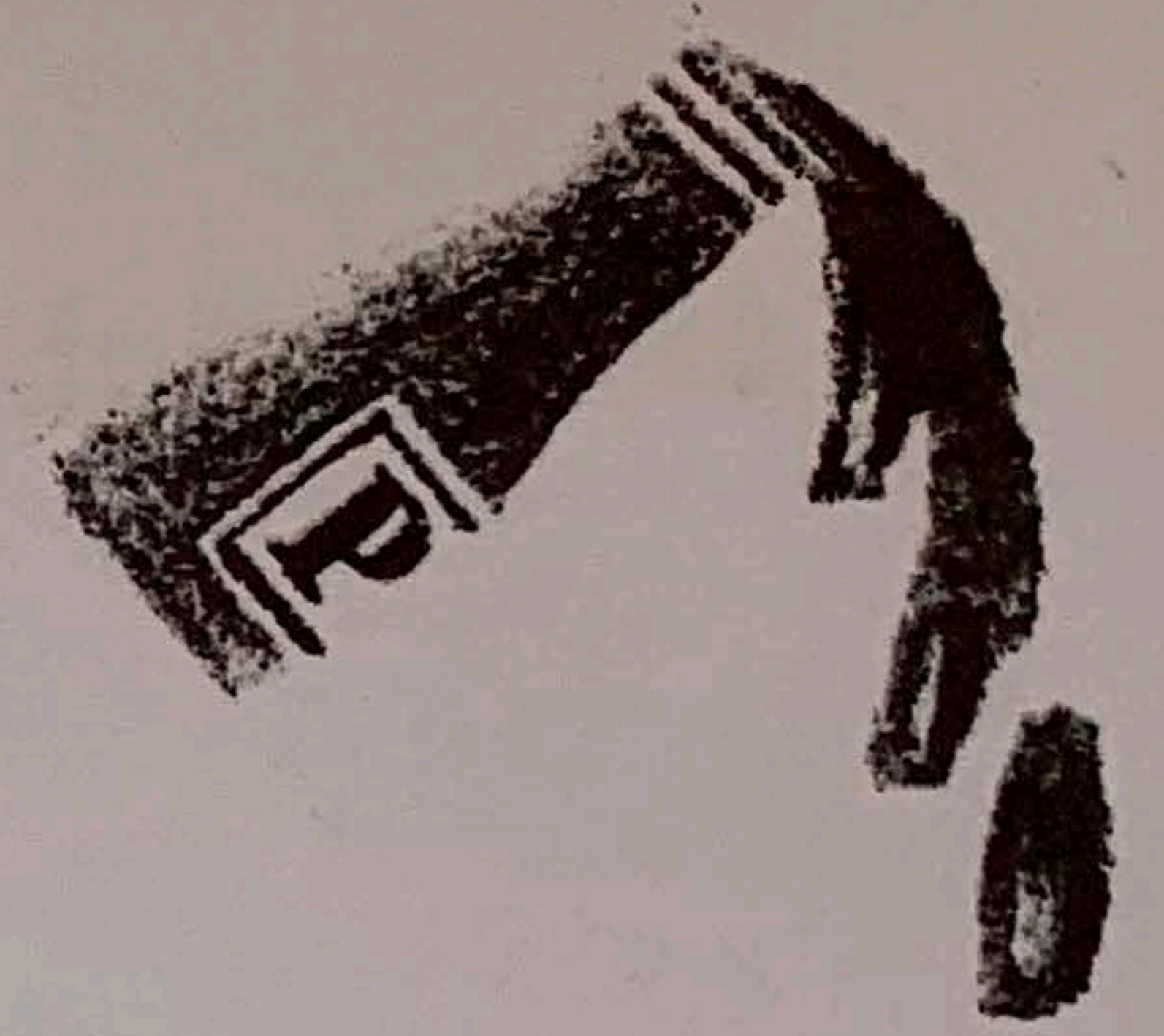
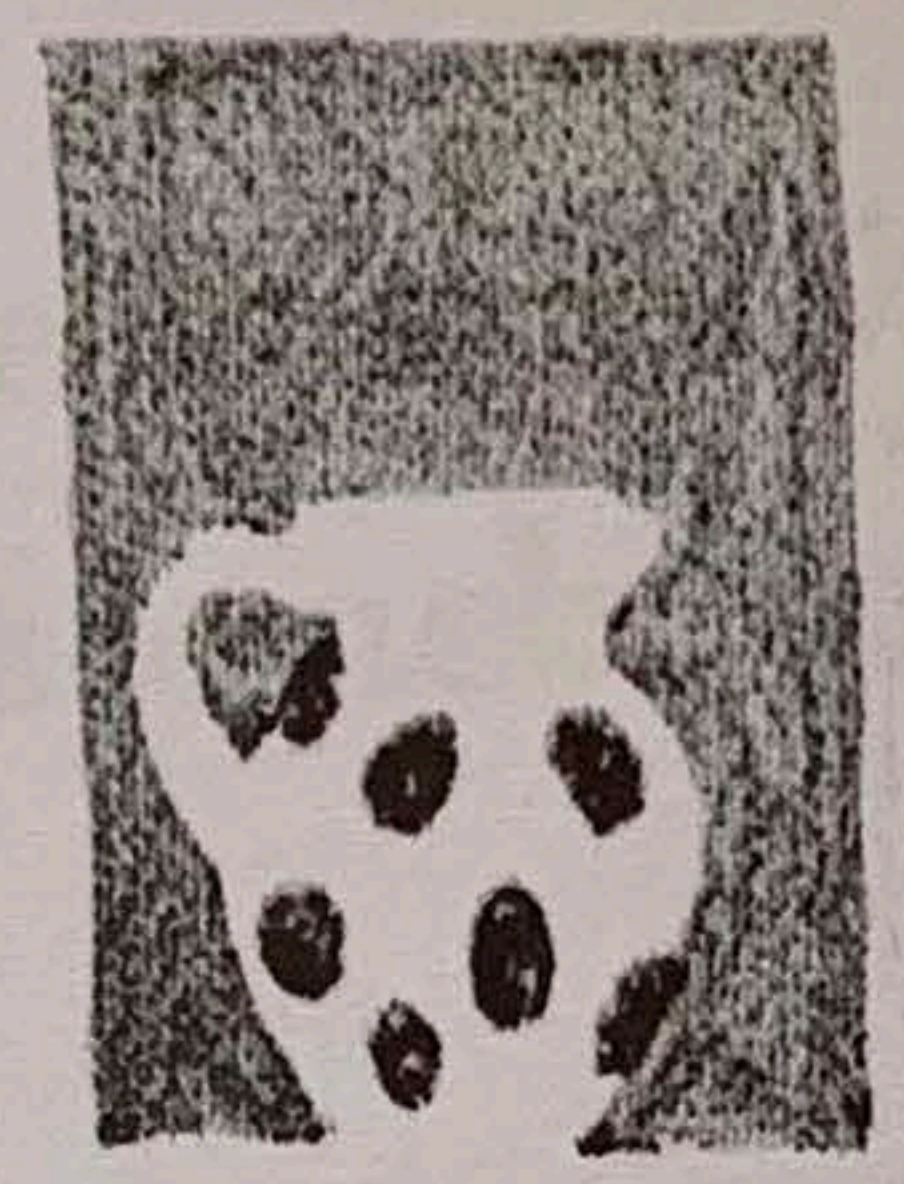
Sloni chytili každého kluka chobotem kolem břicha, naráz je zvedli a oknem je posadili do třídy do lavic.]

[Šlo to snadno, protože je posadili na prázdná místa. Ale protože nevěděli, kde kdo sedí, posadili je trochu přeházeně. Ten, co seděl ve druhé lavici, seděl v páté a naopak. Ostatní kluci se chtěli podívat, co se děje, ale už nemohli, protože sloni měli v okně jen choboty a byli strašně rychlí, tak ti kluci nevěděli, co se stalo, protože taky zároveň vešel pan učitel, položil na stůl knihu a kytičku petrklíčů, nasadil si brýle a řekl:]

„Na konci hodiny mně vysvětlíte důvody svého přemístění,“ [a dal petrklíče do kalamáře s inkoustem, protože si mezitím sundal brýle, aby viděl na kluky. Tak zas neviděl na stůl.]

[A to je celé o těch slonech. Teď bude, jak ti kluci šli na toho kocoura.]

„To je horko, jako vo prázdninách,“ říkali kluci, když se vraceli ze školy.
 „O prázdninách se říká,“ ~~opravil jeden,~~ „prázdniny ještě nejsou, ale zato je horko a v té zahradě je stín a chládek.“
 „A kocour,“ ~~dodal třetí.~~
 „To je to nejhorší,“ ~~mínili všichni,~~ „a není to ani trochu spravedlivé. Ta zahrada by měla být pro děti, aby byly ve stínu. Děti mají být ve stínu, když je takové horko – děti by si sedly do toho stínu a byly by hodné.“

„Ale je tam kocour,“ ~~řekl třetí.~~

„Přestaň s tím kocourem, my to víme, že tam je, tak proč to říkáš?“ ~~zlobili se ostatní.~~

„Já bych ho chytil za ocas a vyhodil ho přes hradbu,“ ~~chlubil se malý.~~

„To nemůžeš, on je zlomyslný,“ ~~řekl draký.~~

„A vztekle nadává,“ ~~pravil třetí.~~

„A je zlostný jako tygr,“ ~~ujišťoval čtvrtý.~~

„A velmi nebezpečný, protože tygr je také nebezpečný,“ ~~dodal pátý.~~

„V knize bylo, že tygr se má zneškodnit, když je nebezpečný,“ ~~řekli všichni.~~ „Víte co? Půjdeme do zahrady a zneškodníme ho.“

„No jo, ale nejdříve ho musíme chytil,“ ~~řekl zas ten malý.~~

„To je samozřejmé, to my přece víme taky, že nejdřív je chycení a pak přijde zneškodnění, jinak to nejde.“

„A víte co? My ho nechytíme.“

„A proč ne?“ ~~zlobili se ostatní.~~

„Protože my ho ulovíme, to je lepší, tygr se loví.“

„To je ono, samozřejmě, my ho ulovíme,“ ~~žásali ostatní.~~

„Ale nemáme lovítko,“ ~~pípl nesměle malý.~~

„Jaké lovítko? Nač lovítko?“ ~~křičeli na něj všichni.~~

„No na ulovení – jakpak se loví tygr?“

„A ty to nevíš, jak se loví?“ řekli opovržlivě ostatní.

„Nevím,“ ~~řekl smutně malý,~~ „a vy to víte?“

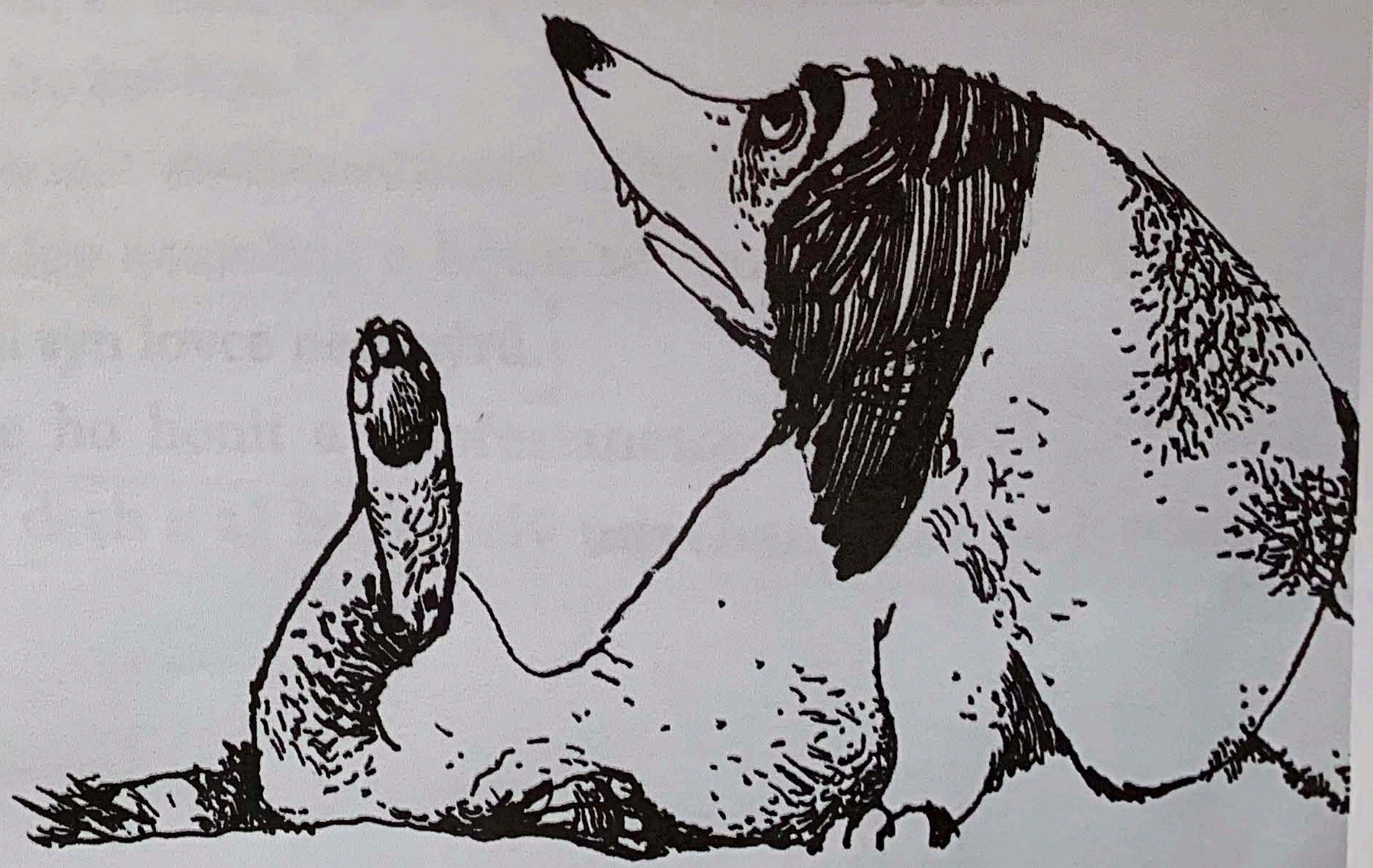
„Nevíme,“ ~~ještě smutněji~~ řekli oni.
 „A u nás doma to také nikdo neví. Ani teta Anežka, a ta byla v Praze,“ přiznal velký. „Náš tatínek lovil jednou netopýra, co vletěl do kuchyně. Lovil ho botou a rozbil vázu a ta spadla do postele a kytky také. Potom lovil dál a rozbil dva hrnky a obraz dědečka a babičky o svatbě. Ty spadly taky do postele – pak shodil kalamář s inkoustem a láhev rajskeho protlaku a to taky všechno spadlo do postele.“

„A proč to všechno padalo do postele?“ ~~divili se kluci.~~
 „Protože netopýr seděl na skříní a ty věci taky. Netopýr umí létat nahoru, ty věci ne, a tak zkrátka lítaly dolů.“

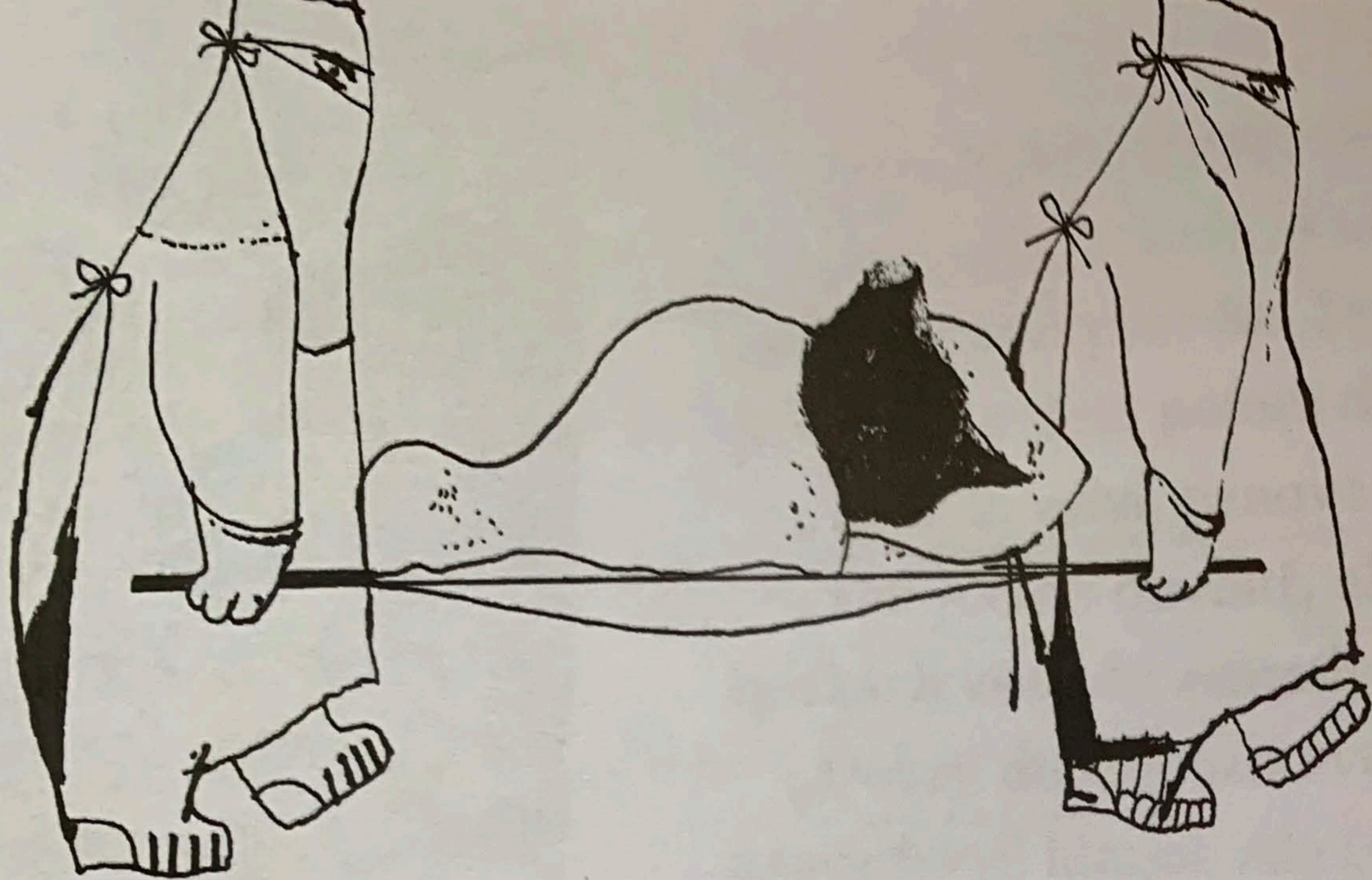
„A co bylo potom?“
 „Potom už skoro nic, netopýr letěl na okno, tatínek rozbil okno, šlápl

na psa a ta bota se nenašla – ta, co s ní lovil.“

„A ten pes byl váš?“
 „Ne, ten byl docela cizí, ale byl u nás na návštěvě, já ho pozval.“
 „To ho asi mrzelo, že na něj tatínek šlápl, když byl na návštěvě.“
 „Asi ano, protože tatínka kousl,“ [pravil ten, co měl otce lovcem netopýrů.]

„Anebo mu taky, až bude uhřátý, dáme napít studené vody, aby dostal zápal plic,“
ukrutně šeptal ten pihovatý

„A musel by do nemocnice, to by bylo...“ ~~vzdychl druhý.~~

„To ne, to by nám ho bylo pak líto,“
~~řekli ostatní.~~ „Napít ne.“

„Ale vždyť bychom mu mohli do nemocnice přinést kytky a cukroví,“ bránil se pihovatý.

„Ne, ty jsi zlý kluk a trápíš zvířata. Přemůžeme kocoura poctivou honbou, pojďte!“ A šli.

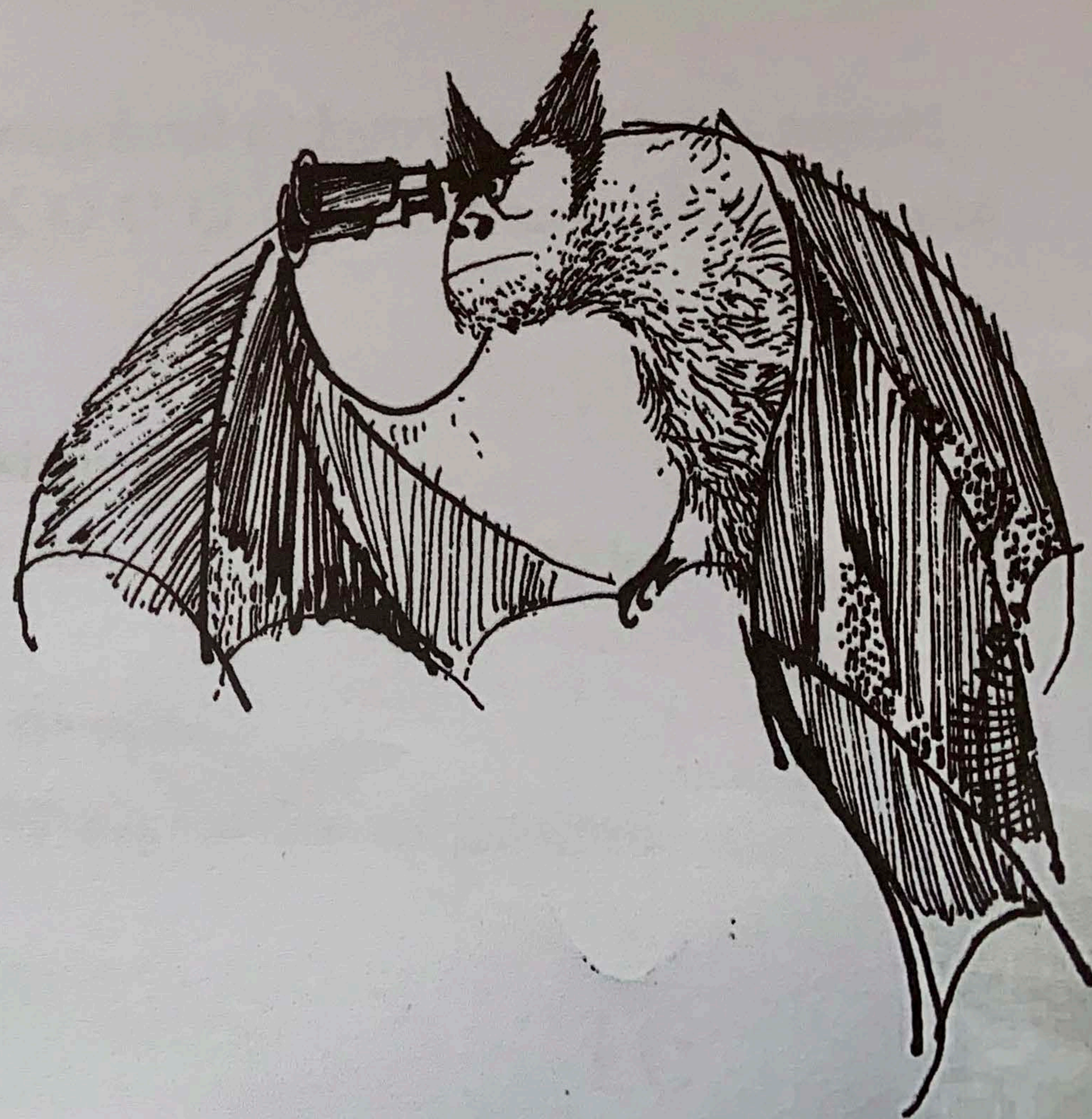
Branka byla tentokrát pootevřená, ale tak malinko, že nebylo do zahrady vidět.

„Kdyby byl ten netopýr,“ povzdechl lovcův syn.

„Tak já tam vylezu,“ nabídl se pihovatý, který se styděl za tu nemocnici. „Stoupněte ke zdi, uděláme věž.“

[Kluci věděli, jak se to dělá. První se opřel o zeď, druhý mu vylezl na ramena, třetí vylezl na druhého, čtvrtý vylezl na třetího, pátý vylezl na čtvrtého – a už viděl přes zeď.]

„Je doma?“ šeptali ti dole.

„A co váš tatínek, oplatil mu to?“

„Ne, on se jen zlobil.“

„To já bych mu to oplatil – a co pak dělal ten pes?“

„Nic, ten šel taky pryč a měl na mě vztek, protože se na mě ani nekoukl a vrčel.“

„A ty jsi pak dostal za toho psa, vid’?“

„Nedostal, nikdo to nevěděl, že to byl můj host. Oni jen pořád křičeli: ‚Co tu dělá ten cizí pes?‘ A já

mlčel.“

„Tak to jsi neměl, když jsi ho sám pozval, co si ten pes o tobě teď pomyslí.“

„Já jsem to chtěl říct, ale když on šel pryč. A tatínek křičel: ‚Všichni hledat botu, a hned!‘ Tak jsme hledali, ale nenašli.“

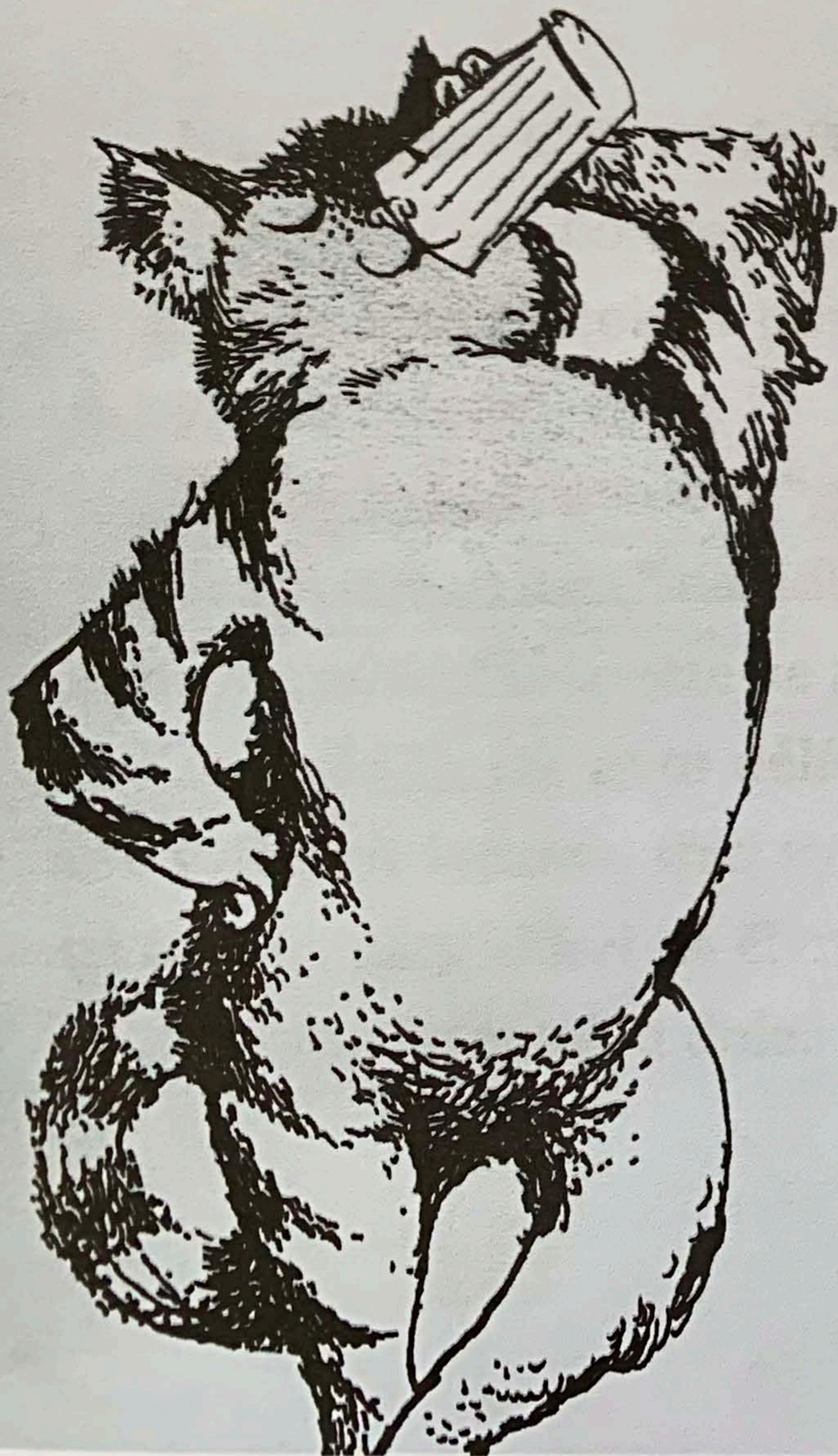
„Boty je škoda, psa je taky škoda a netopýra je ta největší škoda. On se mohl podívat, co dělá ten kocour, když umí létat. Takhle se musíme podívat sami.“

„Já myslím, že bude lepší nepořádat na kocoura lov. Lov je těžký, lepší by byl hon.“

„A proč hon?“ ~~divili se ostatní.~~ „Proč ne lov?“

„Protože lov neumíme a honit se umíme, tak ho budeme honit,“ [radil syn lovce netopýrů.]

„Budeme ho honit a nepřestaneme, a až nebude moct popadnout dech a až bude celý udýchaný, tak se ho zmocníme.“

„Není, doma je jen trpaslík.“

„Tak pojd' honem dolů, už tě neunesu, jsi těžký jako čtyři, uff.“ [šeptl
spodní a měl pravdu. Ten pátý kluk tedy slezl dolů, potom slezl čtvrtý,
potom zase třetí, potom druhý a ten první už stál na zemi a říkal:]

„To byla váha, pánové.“

„Tak jdeme dovnitř, ale opatrně,“ [dodali ostatní, vzali se za ruce a po
špičkách vešli do zahrady.]

„Dobrý den,“ [pozdravili trpaslíka, ale hned dělali pst – pst, aby je snad
nepozdravil hlasitě. Ale trpaslík byl chytrý, neřekl vůbec nic.]

„Tak co teď?“ ~~šeptali kluci~~, „jakkak ho budeme honit, když tu není?“

„Nejlepší by bylo zavolat,“ řekl největší a šeptem zavolal:

„Kocoure!“

[Nic – bylo ticho, ani lísteček se nepohnul a chytrý trpaslík ani nemrkl.]

„To bylo málo, musíš takhle: K O C O U R E!“ ~~zavolal silně druhý~~
[a ozvěna odpověděla:]

„Mňou – mňou – re!“

„To byla divná ozvěna, taková kňouravá.“

„Tady je kočičí ozvěna, to bude tím, že tu bydlí ten zlý kocour,“ ~~povídá~~
~~plavý kluk~~, „zkusím to znovu.“

„Ko – cour – ku,“ zavolal silně, ale něžně.

„Mňau – mňou – re,“ [hrubě se ozvala ozvěna od jasmínu.]

„Hele, ona to říká jinak a je jinde, volej ještě.“

„Ko – cou – re, jsi doma?“

„Nejsem, mňa – mňour – ku!“ [kňourala ozvěna od bezu.]

„Zas je jinde a dělá si z nás legraci, pojďme, nejdříve chytíme ozvěnu a pak kocoura.“

„Ozvěno, kde jsi?“

„Co si?“ [ozvalo se od jasmínu.]

„Za ní,“ [volali kluci, ale pod keřem nebylo nic.]

„Ozvi se, ozvěno!“ ~~volali znovu kluci.~~

„Lezu v bezu,“ [mňoukala ozvěna a kluci utíkali pod bez, ale hned vyrazili ven a foukali si na prsty.]

„Au au au au, ona tam nebyla, byly tam kopřivy, au au au au!“

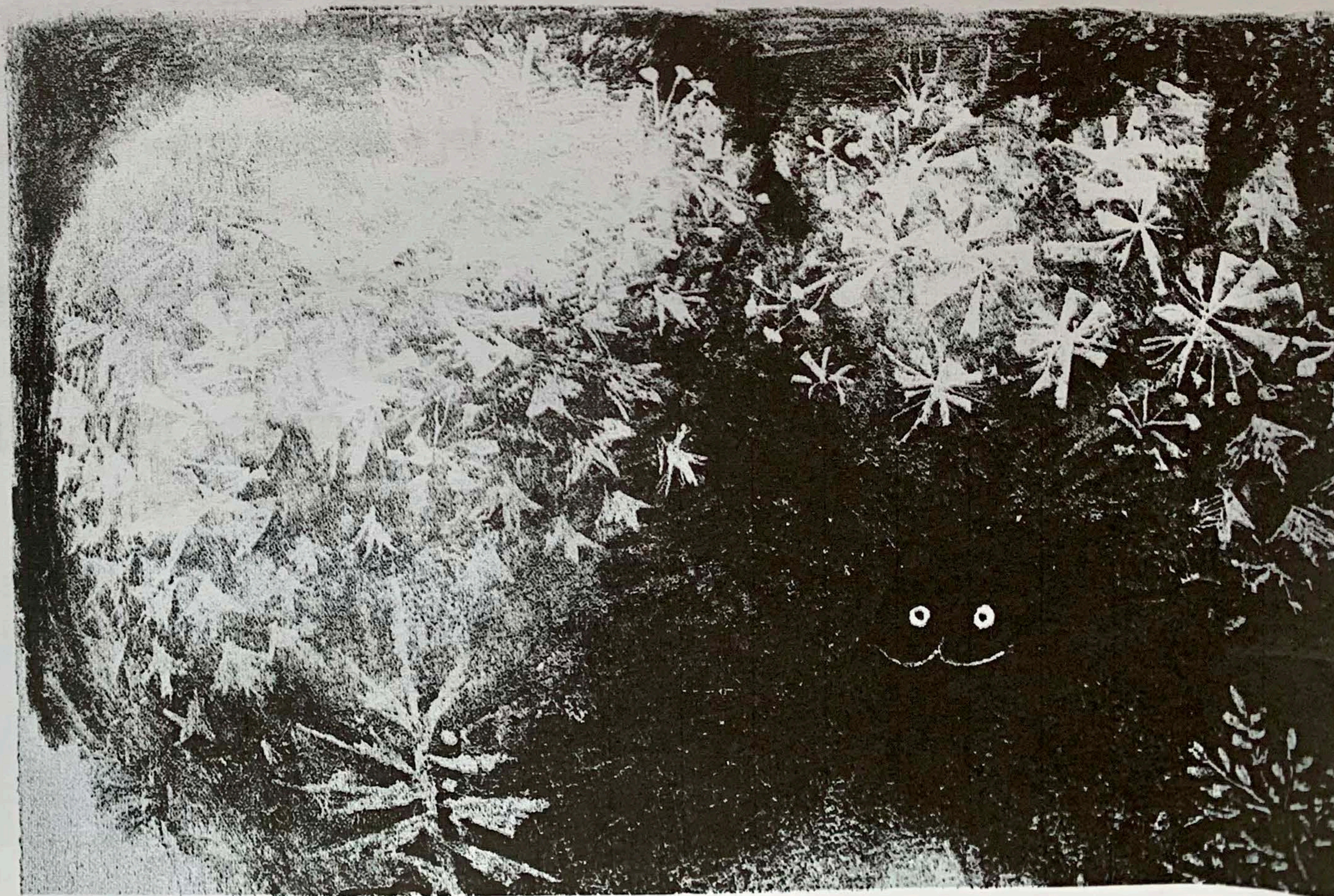
„Mňau mňau mňau mňau,“ [posmívalo se to od starého sudu.]

„Je v sudu, to jsme si mohli myslet,“ ~~řekli kluci~~ koukli do starého sudu. Ozvěna tam nebyla, ale byla tam stará zelená voda a lezli tam černí šneci.]

„Co teď, kluci?“

„Já vím,“ šeptal jim pihovatý a zavolał:

„Ozvěno, pojď se honit, kocour není doma!“

„A je a je!“ [zahulákalo to z křoví a hned vyrazil z bezu na cestičku ten starý kocour. Seděl na červené tříkolce a zvonil na zvonek. Kdepak asi vzal tu krásnou tříkolku?]

„Hoňte mě, už jedu, pozóóór, cililink,“ [chechtal se zlomyslný kocour, zatačel kolem kluků a rychle šlapal a zvonil. Kluci ho honili a křičeli:]

„Chyťte ho, drž ho!“ [Ale kdepak kocour, dělal osmičky mezi keři, zatačel, uměl i pozpátku. To už málokterý kluk dovede. Pak křičel:]

„Už nemůžu!“ [Kluci k němu běželi, ale on se chechtal a znovu začal rychle šlapat a ujel jim.]

„Mňou – to mě bolí noha,“ [a dal jednu nohu ze šlapátka.]

„Sláva, už ho máme,“ ~~volali kluci~~ ^{KLUCI} hnali se k němu. Ale kdepak kocour, začal šlapat ocasem, zbylou prackou salutoval a křičel:]

„Napijte se studené vody, napijte se studené vody!“, ~~protože~~ [kluci už byli opravdu udýchaní a utíkali moc pomalu.]

„Nechcete do nemocnice?“ [chechtal se zlomyslný kocour a jel pozpátku k sudu.]

[Kluci šli už pomalu za ním, už měli zlost, tak najednou vykřikli:] „Jedeš!“

„Jedu,“ [chechtal se kocour a přišlápl rychleji ocasem, ale už narazil na sud a bác, překotil se dovnitř. Ozvalo se – glo – glo – glo, jak polykal vodu. Kluci se lekli a volali:]

„Pomóóóc, topí se starý kocour!“ [Ale kocour už vystrčil hlavu a tekla z něho voda.]

„Stu - stu - de - de - ná,“ [drkotat zuby.]

„Nepijte vodu, jste uhřátý,“ radili hoši.

„Nejsem uhřátý darebáci, naopak, je mi zima.“ [A byl celý umáčený, chlupy mu přilehly k tělu, vypadal velmi hubeně a kňučel:]

„Asi nastydnou.“

„My vám půjčíme čepici, nechcete?“ ~~řekli~~ ~~hlaci.~~ „Vypadáte špatně, je vás jen půl kocoura.“

„Není mě půl kocoura, vy darebáci a taky uličníci, počkejte, vy jste mě tam shodili.“

[To byla ukrutná lež, protože jsme všichni viděli, že tam spadl sám.]

„To není pravda,“ ~~volali hlaci,~~ „vy jste kocour, který lže!“

„Tak dobře, teď uvidíte, jaký jsem zlomyslný kocour, teď vás budu lovit já,“ ~~sípal,~~ „a nejdříve vás postříkám,“ [a otřepal se tak hodně, že kluky celé postříkal.]

~~Ti křičeli,~~ „Nechte nás, my vám nic neděláme,“ ^{KŘIČELI KLUCI} [a chytili se za ruce a couvali před kocourem.]

„Ale já vám teď něco udělám, koukejte ty drápy, těmi vás podrápu,“ [a vystrčil špinavé drápy.]

„Dostanete otravu krve,“ ~~hlaci,~~ „už jsem si týden nemyl drápy, checheche,“ [chechtal se kocour

plakali kluci

a pomalu se blížil ke klukům, kteří couvali ke zdi.]

„Heleďte ty zuby, roztrhnu vám kalhoty a kabáty a dostanete doma výprask.“ [Vycenil ošklivé zuby, jeden mu scházel, ale stejně vypadal hrozně.]

„Už týden jsem si nečistil zuby a teď vám roztrhnu kalhoty a taky čepice rozkousu,“ ~~vybrožoval kocour~~ „a kalhoty taky dostanou otravu krve a budete je muset zahodit,“ [strašil dále kocour a pořád se blížil.]

„My nechceme,“ ~~plakali kluci~~, „nechte nás, my chceme domů,“ a tiskli se ke zdi.

„Teď to začne!“ ~~křičel kocour~~, „už drápnou toho malého!“

„Nechte ho, je malej,“ [křičeli a stoupli si před malého, který byl stejně velký jako oni.]

„Jeden po druhém,“ pištěl kocour, „jeden po druhém, drápnou velkého.“

„Já jsem ten největší,“ [křičel malý a skočil před toho velkého.]

„Na všechny dojde,“ ječel kocour, „jste připraveni? Já už jsem,“ [a připravil se ke skoku.]

„Už skáču,“ [vykřikl kocour a skočil, ale pozdě, protože se přes zeď natáhlo pět chobotů, chytilo

pět kluků, zvedlo je. [Bylo to pět hodných slonů, kteří přišli na pomoc.]

